

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: T. Ch. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra**, Odboru azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2016, č.j. OAM-75/LE-LE05-LE05-PS-2016,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2016, č.j. OAM-75/LE-LE05-LE05-PS-2016, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, ve smyslu ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 19.10.2016, neboť by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V žalobě uvedl, že žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť se po propuštění z vazby nedostavil následující den na policii, jak bylo jeho povinností, a vědomě nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění, ani trest vyhoštění, k němuž byl odsouzen. S tímto závěrem žalovaného se žalobce neztotožňuje a uvádí, že pojem „veřejný pořádek“, jenž je uveden v ust. § 46a zákona o azylu, je pojmem neurčitým, a žalovaný tedy při jeho aplikaci disponuje širokým prostorem pro uvážení, jaká jednání pod tento pojem podradí, avšak neměl by jej vykládat široce. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30. Žalobce dále uvedl, že správní rozhodnutí musí vždy splňovat obsahové a formální náležitosti vyplývající z ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb.,

správního řádu (dále jen „správní řád“), odůvodnění rozhodnutí má poskytovat skutkovou a právní oporu výroku tohoto rozhodnutí, tedy musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí, přičemž důvody musí vycházet z provedeného dokazování, a dále musí být odůvodnění jasné a přesvědčivé. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný pouze poukazuje na jednání, jehož se žalobce dopustil, s tím, že toto jednání zakládá důvodnou obavu, že žalobce může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, však nelze podle žalobce považovat za dostatečné ve smyslu ust. § 68 správního řádu, neboť postrádá hodnocení povahy a stupně nebezpečnosti jednání žalobce, které dle žalovaného zakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Z napadeného rozhodnutí podle žalobce také nevyplývá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit, ani v čem je spatřována skutečnost, aktuálnost a závažnost tohoto ohrožení. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2013, č.j. 5 Azs 17/2013-22, ze dne 16.4.2015, č.j. 7 Azs 71/2015-31, a ze dne 10.3.2016, č.j. 5 Azs 2/2016-30. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013-50.

Žalobce namítl, že žalovaný svůj závěr o tom, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, opírá výlučně o skutečnost, že se na policii nedostavil následující den po propuštění z vazby, ale až den sedmý, čímž měl nerespektovat správní a trestní vyhoštění. K tomu žalobce v žalobě uvedl, že se na policii dostavil dobrovolně a v úmyslu řešit svou pobytovou situaci a neučinil tak bezprostředně po propuštění z vazby spíše kvůli nevědomosti a omylu. Za nesprávný považuje žalobce i závěr žalovaného, v němž spojil nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek s jeho neoprávněným pobytem a nerespektováním dřívějšího rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobce dále připomněl, že ust. § 47 zákona o azylu obsahuje dvě možné alternativy k zajištění, a považuje tak za nutné, aby se žalovaný k oběma alternativám vyjádřil a uvedl, z jakého důvodu nelze danou alternativu uplatnit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podle žalobce pouze poukázal na to, že žalobce nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území České republiky v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění a že používal falešnou totožnost, aby se povinnosti vycestovat vyhnul, a z těchto důvodů považuje žalovaný uplatnění zvláštních opatření za neúčinné. Žalobce upozornil, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, který je nepřipadný, jak se vyjádřil i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 14.4.2016, č.j. 41 Az 7/2016-20. V případě žalobce se totiž nejedná o zajištění za účelem správního vyhoštění, nýbrž jeho zajištění spadá pod režim zákona o azylu, který stanovuje odlišné důvody pro zajištění cizince a i jiné alternativy k zajištění. Skutečnost, že žalobce v minulosti nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, nepředstavuje dle zákona o azylu důvod pro jeho zajištění, ani důvod, pro který není možné uplatnit některé ze zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že pokud žalovaný předpokládá, že žalobce by v případě jeho propuštění ze ZZC nespolupracoval se správními orgány ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu, bylo na místě se nejprve zabývat možností využití některého ze zvláštních opatření, vzhledem k tomu, že právě zvláštní opatření slouží k zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany se správními orgány v situacích, kdy existuje riziko, že žadatel nebude s příslušnými správními orgány spolupracovat. Žalobou napadené rozhodnutí však podle tvrzení žalobce neobsahuje žádnou úvahu ohledně toho, proč by umístění žalobce v pobytovém středisku, případně stanovení povinnosti osobně se hlásit na ministerstvu, nemělo být dostačující k zabezpečení k účasti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce rovněž uvedl, že podle výroku napadeného rozhodnutí je doba trvání zajištění stanovena do 19.10.2016, na celkovou dobu 110 dní, což je pouze o 10 dní méně, než je maximální povolená doba zajištění dle ust. § 46a odst. 5 zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.3.2014, č.j. 3 Azs 24/2013-42. Žalovaný se dle žalobce v napadeném rozhodnutí zabývá maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn. Žalobce je však toho názoru, že účelem výpočtu lhůty není stanovení lhůty maximální možné, nýbrž stanovení lhůty přiměřené a nezbytné s ohledem na dosažení stanoveného cíle. Žalobce namítl, že skutečnost, že řízení o mezinárodní ochraně bude v první instanci trvat přibližně 110 dnů, není relevantním argumentem pro zajištění žalobce právě na oněch 110 dnů. Tato lhůta není podle žalobce přiměřená a budí dojem účelovosti, neboť žalovaný v naprosté většině případů zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu, ne-li ve všech, stanovuje dobu trvání zajištění na 110 dnů. Žalobce také dodal, že žalovanému nic nebránilo stanovit délku zajištění podstatně kratší a v případě potřeby ji prodloužit. Žalovaný však zvolil cestu zcela opačnou a odůvodnil stanovení délky zajištění žalobce takovým způsobem, aby mohl být žalobce ponechán v zařízení pro zajištění cizinců co nejdelší dobu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel důvodnost námitek uvedených žalobcem a zrekapituloval svá skutková zjištění, na jejichž základě vydal napadené rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je dle žalovaného jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jak je hodnotil a k jakým dospěl závěrům, přičemž popsal skutkový stav i konkrétní a individualizované důvody, které jej vedly k závěru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a sice veřejného pořádku, konkrétně zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a na respektování právního řádu ČR (pobytových právních předpisů). Zmínil přitom rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2015, č.j. 4 Azs 99/2015-26. U žalobce lze dle žalovaného důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu ČR a předpisů EU, jelikož právní předpisy ČR opakovaně porušoval, když opakovaně neoprávněně pobýval na území ČR bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu, a to i přes opakovaně uložené správní vyhoštění, trest vyhoštění, byl v ČR pětkrát odsouzen pro trestné činy a v současnosti je znovu trestně stíhán. Žalobce je rovněž veden v evidenci nežádoucích osob. Žalovaný dále ve vztahu k judikatuře Nejvyššího správního soudu citované v žalobě poukázal na skutečnost, že se v případě žalobce nejedná pouze o nelegální pobyt na území ČR, nýbrž o nelegální pobyt po předchozím správním vyhoštění, dokonce i po uložení trestu vyhoštění, jež žalobce nerespektoval, a na území ČR byl navíc pětkrát odsouzen a nyní je trestně stíhán. Žalobce tak vědomě ignoroval rozhodnutí státních orgánů, což je dle žalovaného podřaditelné pod pojem veřejného pořádku dle ust. § 46a zákona o azylu. Veřejný pořádek lze ztotožnit s dodržováním právních norem či dalších pravidel společenského chování, s jejichž dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí i s tím, aby jejich porušení bylo sankcionováno. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, sp. zn. 1 Azs 193/2015, a na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2.12.2015, č.j. 20 A 8/2015-43. Žalovaný dodal, že institut zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu představuje institut preventivní povahy, jeho aplikace v tomto případě vychází z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek. Prokázané závadové jednání žalobce v minulosti je podle žalovaného silným argumentem pro jeho zajištění, neboť je v zájmu České republiky, aby cizinci zdržující se na jejím území respektovali její právní řád a podrobili se režimu zákona o pobytu cizinců i jiných zákonů.

K námitce, že se nezabýval možnostmi uplatnění alternativ k zajištění, žalovaný uvedl, že v napadeném odůvodnění rozhodnutí je na str. 4 prokazatelně uvedeno, že se dostatečně zabýval možnostmi uložení zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu, nicméně došel k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, a to zejména vzhledem k tomu, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR.

Ve vztahu k námitce týkající se stanovené doby zajištění pak žalovaný doplnil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5 uvedl zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, které žalovaného vedly k závěru, že zajištění žalobce po dobu 110 dnů je přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území ČR a řízení o správním vyhoštění.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů pak musí soud přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým je povinen přihlédnout bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky ovšem v projednávané věci zjištěny nebyly.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti: V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 7.7.2016 uvedl, že na území ČR přicestoval v roce 1995 na turistické vízum, poté měl podnikatelské vízum a v roce 2005 žádal v ČR o azyl. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle protokolu ze dne 7.7.2016 pak žalobce doplnil, že do ČR odjel za prací, neboť ve Vietnamu nemohl najít práci, která by mu vyhovovala, protože nemá kvalifikaci, a že svou dřívější žádost o azyl vzal zpět. Od roku 1995 navštívil Vietnam dvakrát a má strach, že by byl ve Vietnamu zadržen a stíhán, protože tam v roce 2010 užil pervitin.

Žalobce pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu od 11.3.2014, kdy mu byl pravomocně ukončen trvalý pobyt a uplynula lhůta k vycestování, do 17.3.2014, kdy byl zajištěn. Rozhodnutím Policie ČR ze dne 28.8.2014, č.j. KRPA-108809-52/ČJ-2014-000022, které nabylo právní moci dne 5. 1. 2015, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 let, neboť na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu a opakovaně porušoval právní předpisy, kdy páchal přestupky, pro něž byl sedmkrát pokutován, a také trestné činy. Dle opisu z evidence Rejstříku trestů byl žalobce před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění čtyřikrát odsouzen, a to v roce 2000 pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 171 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen „trestní zákon“), v roce 2002 pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona, v roce 2009 pro trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 trestního zákona a v roce 2012 pro přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 zákona č. 40/2009

Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“). Posléze byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27.4.2015, sp.zn. 3 T 52/2015, jenž nabyl právní moci téhož dne, shledán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, jehož se dopustil tím, že po nabytí právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění nadále neoprávněně pobýval na území České republiky, což bylo zjištěno dne 24.4.2015, a to v souběhu s přečinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu vyhoštění z území České republiky na dobu dvou let.

V době od 21.6.2015 do jeho propuštění dne 20.6.2016 se žalobce nacházel ve výkonu vazby. Dne 27.6.2016 pak byl žalobce opětovně zajištěn poté, co se dobrovolně dostavil na příslušné oddělení cizinecké policie, na výzvu k prokázání totožnosti nepředložil žádný cestovní doklad a předložil potvrzení o propuštění z výkonu vazby ze dne 20.6.2016, čímž porušil povinnost stanovenou v § 103 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) dostavit se na policii následující den po propuštění z výkonu vazby. Z rozhodnutí Policie ČR ze dne 28.6.2016, č.j. KRPA-245849-17/ČJ-2016-000022, o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dále plyne, že je žalobce veden v evidenci nežádoucích osob, je proti němu vedeno trestní stíhání Obvodním soudem pro Prahu 2 ve věci sp.zn. 9 T 264/2015 a že žalobce věděl, že byl z území České republiky vyhoštěn. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce uvedl, že nevycestoval kvůli nemocné ledvině, v nemocnici však nebyl, a poté byl od června 2015 ve vazbě. Neučinil žádné kroky k vycestování ani k legalizaci svého pobytu na území ČR. Rovněž uvedl, že nevěděl, že se má dostavit na policii již druhého dne po propuštění z vazby, myslel, že na to má osm dní jako v případě pojišťovny, a že v současnosti nepracuje, avšak před vzetím do vazby pracoval jako skladník u kamaráda v Sapa Praha, nemá žádný majetek a má našetřeno jen málo peněz. Ve vycestování do Vietnamu mu však dle jeho vyjádření nic nebrání. Jelikož žalobce před vzetím do vazby ani po jeho propuštění z vazby během stanovené doby nevycestoval z území České republiky a ani k tomu neučinil žádné kroky, shledal u něj správní orgán důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Následně podal žalobce dne 1. 7. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany, načež žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o skutečnosti, že žalobce vědomě nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění, ani trest vyhoštění uložený soudem pro opakované páčání trestné činnosti, pobýval na území České republiky bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, nepokoušel se o legalizaci svého pobytu a neučinil ani žádný krok k vycestování. Soud konstatuje, že důvody, pro něž žalovaný přistoupil k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud také zkoumal, zda jsou zde důvody pro uložení některého ze zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí dospěl žalovaný na základě svých skutkových zjištění o dřívějším opakovaném úmyslném protiprávním jednání žalobce, vědomém nerespektování povinnosti vycestovat z území ČR, rozhodnutí o správním vyhoštění i odsouzení k trestu vyhoštění k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, neboť je v případě žalobce dána důvodná obava, že by mohl v protiprávním jednání pokračovat. Soud shledává tyto důvody jako přezkoumatelné a plně se s nimi ztotožňuje.

Soud při svých úvahách vycházel podobně jako žalovaný z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, č.j. 9 Azs 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2013, č.j. 9 As 52/2013-34 (www.nssoud.cz), ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. § 47 odst. 2 zákona o azylu).

Soud má za to, že v daném případě je uvedený právní názor aplikovatelný i na případ žalobce, neboť ten se opakovaně dopustil protiprávního jednání, a to zejména páčáním úmyslné trestné činnosti, nelegálním pobytem, dále nerespektováním správního rozhodnutí o vyhoštění i trestním příkazem uloženého trestu vyhoštění, čímž vyjádřil svoji neúctu k právnímu řádu České republiky a je u něj dána důvodná obava, že bude řízení o udělení mezinárodní ochrany mařit a nebude se správními orgány spolupracovat.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Soud ve shodě s žalobcem uvádí, že samotná skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu nelegálně pobýval na území České republiky a nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje k závěru o tom, že tento žadatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 5.2.2014, č.j. 1 Azs 21/2013-50, a rozsudek NSS ze dne 10.3.2016, č.j. 5 Azs 2/2016-30, www.nssoud.cz). Je-li však tato skutečnost doplněna dalším

protiprávním jednáním cizince proti veřejnému právu (např. opakovanou úmyslnou trestnou činností, za kterou byl pravomocně odsouzen, nebo opakovaným nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění a trestu vyhoštění), je s přihlédnutím k intenzitě tohoto jednání možné konstatovat nebezpečí žadatele pro veřejný pořádek, jak lze dovodit také z rozsudků NSS ze dne 30.9.2015, č.j. 1 Azs 193/2015-29, ze dne 12.2.2016, č.j. 5 Azs 16/2016-32, i ze zmíněného rozsudku NSS ze dne 10.3.2016, č.j. 5 Azs 2/2016-30, www.nssoud.cz.

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce opakovaně zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky i rozhodnutí orgánů veřejné moci a porušoval i další právní předpisy České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně (od 11. 3. 2014), nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění, a to jednak po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (dne 5. 1. 2015), což bylo soudem kvalifikováno jako trestný čin, za nějž byl (spolu s dalším v této době spáchaným trestným činem proti majetku) trestním příkazem odsouzen k trestu vyhoštění, jednak po nabytí právní moci tohoto trestního příkazu (dne 27. 4. 2015), kdy kromě správního vyhoštění nerespektoval ani uložený trest vyhoštění. Ve vazbě byl žalobce až od 21. 6. 2015 a ani bezprostředně po svém propuštění na svobodu dne 20. 6. 2016 žalobce neučinil žádné kroky k vycestování, tudíž opětovně nerespektoval jak rozhodnutí o správním vyhoštění, tak trest vyhoštění. Podstatné přitom je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu, správního vyhoštění i trestu vyhoštění vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se snažil svou situaci řešit, ačkoli k tomu měl dostatek času a příležitostí. Namísto toho žalobce opakovaně mařil uložené správní vyhoštění i trest vyhoštění a dopouštěl se zde úmyslné trestné činnosti (v posledních letech majetkové), pro kterou byl pravomocně odsouzen, proto žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Za této situace je jeho setrvání v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě ochraně lidských práv a základních svobod.

Co se týče trvání doby zajištění, žalovaný odůvodnil celkovou maximální lhůtu pro zajištění žalobce v délce 110 dnů s přihlédnutím k předpokládané délce řízení o mezinárodní ochraně, které by mělo být skončeno ve lhůtě 90 dní, k povinnosti prodloužit dobu zajištění o dalších 15 dnů na podání případné správní žaloby, která má téměř ve všech případech odkladný účinek, a k pětidenní průměrné lhůtě na doručování dokumentů v rámci soudního řízení. Při dodatečném zjištění skutečností majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, by pak žalovaný přistoupil k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, a to maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.

K otázce odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 21.5.2014, č.j. 6 Azs 33/2014-45, www.nssoud.cz). Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců považuje vzhledem k účelu zajištění žadatele o

udělení mezinárodní ochrany, jímž je především zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany, za dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení a že nepřekročil ani nezneužil meze správního uvážení.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 23. srpna 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová